

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Eylül 2016 • No: 102

Ezilenlerin ve İşçi Sınıfının Mücadele Tarihi Yol Gösteriyor:

Ne Umutsuzluk Ne Karamsarlık!

Sayıları milyarları bulan işçi ve emekçiler karşısında bir avuç egemen, işçiler için ümitsizlik, kölece çalışma, kan ve gözyaşından başka bir şey sunmayan bu köhnemiş düzeni ayakta tutabiliyor. Peki, bunu nasıl başarıyorlar? Gerçekten düzenleri çok güçlü olduğu için mi? Yoksa milyarlarca işçi ve emekçi bu düzenin değişmesinin mümkün olmadığını düşündüğü için mi?

Bugün gündelik hayatın hayhuyunu, basit telaşlarını bir kenara bırakıp etrafına bakan bir işçi, nasıl bir dünya manzarası görür? Bir yanda kendisi gibi “ekmek aslanın ağzında” diyerek ömrünün büyük bölümünü tükenircesine çalışarak geçiren insanlar var. Bu insanlar aşırı çalışma, geçim derdi, bitip tükenmeyen borçlar, iş kazaları, meslek hastalıkları gibi pek çok sorunla boğuşmak zorundalar. Öte yanda zenginlik içinde yüzenler var. Bu insanlarınsa bir dedikleri iki olmuyor, başkalarının sırtına binip dünyanın tüm nimetlerini hoyratça tüketiyorlar.

İşte bu nedenle bir yanda milyarlarca insanın temel ihtiyacını karşılamaya yetecek kadar gıda, giyim kuşam, araç gereç, ev bark varken, öte yanda her yerde açlar, evsizler, çıplak ayaklı çocuklar var. Bu güzelim, yaşanması dünyayı yakıp yıkan savaşlar, felâketler var. Ortadoğu’yu alev alev yakan, kadın çocuk, genç yaşlı demeden öldüren, sakatlayan, yalnız ve yetim bırakan çıkar savaşları var. Çocuklarını ve canlarını korumak için savaşlardan kaçıp başka ülkelere sığınan Suriyeli mülteciler var. Krizler, darbeler, OHAL ve kanun hükmünde kararnamele (KHK) kitlesel iş-

ten atmalar var. Kadın cinayetleri, artan suç oranları, şiddet, uyuşturucu kullanımı, bunalım içinde debelenen bir gençlik ve her cinsten rezillikler var.

Bu korkunç tabloyu yaratan şey, insanın insanı sömürmesine yol açan, paranın egemenliğine dayalı **kapitalist sistemdir**. Bu, elbette karanlık ve insana ümitsizlik veren bir tablo.

Bu satırları okuyan pek çok işçi “Hayatın gerçeği bu, dünya hep böyle bir yerdi, hiçbir zaman tüm insanlar için adalet ve mutluluk olmadı. Böyle gelmiş, böyle gider!” diyecek ve konu üzerinde daha fazla düşünmek istemeyecektir. Bu tutumuyla tam da dünyayı bu hale getiren egemenlerin ekmeğine yağ sürdüğünün farkına bile varmayacaktır.

Bir düşünelim: **Dünyanın bu halinden mutlu olanlar kimler?** Elbette bunun ceremesini çeken işçiler ve yoksul emekçiler değil, zenginler ve egemenler. Peki, kim bu egemenler? Bir bütün olarak patronlar sınıfı ve onun hizmetindeki devletler ve hükümetler. Yani tekeller, şirketler, bankalar, bu düzen sürsün diye çabalayan ve hep patronların yanında olan silahlı güçler, yüksek yargı, medya araçları, devletin otoritesini sağlayan tüm

kurumlar, Meclisteki bakanlar, milletvekilleri ve daha nice bu egemen sınıfın parçası ve hizmetkârdırlar.

Nereden bakarsak bakalım sayısı milyarları bulan işçi ve emekçiler karşısında bu düzenin egemenleri gene de bir avuç insandır. Ama biz işçiler için ümitsizlik, kölece çalışma, kan ve gözyaşından başka bir şey sunmayan bu köhnemiş düzeni ayakta tutabiliyorlar. Peki, bunu nasıl başarıyorlar? Gerçekten düzenleri çok güçlü olduğu için mi? Yoksa bu düzenden hiçbir çıkarı olmadığı halde biz milyarlarca işçi ve emekçi bu düzenin değişmesinin mümkün olmadığını düşündüğümüz için mi?

Üzerinden 2 bin yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen unutulmayan ve ezilen insanlığa ümit vermeye devam eden köle isyanlarını, **Spartaküs’ü** hatırlayalım. Kölelerin en ağır şekilde çalıştırıldıkları, eziyet görüp aşağılandıkları, insan yerine konulmadıkları o dönemde, Spartaküs köleleri birleştirdi ve Romalı efendilere karşı savaşmalarını sağladı. Acaba Spartaküs, kölelerin de insan olduğuna, insanların tümünün eşit ve özgür olabileceğine dair düşüncelerini, daha iyi bir gelecek hayalini ilk kez başka bir köle ile paylaştığında nasıl bir cevap aldı? Büyük olasılıkla Spartaküs de “bunlar bir yığın saçmalık ve efendiler duyarsa yersin kırbaçı, hem zaten böyle gelmiş böyle gider” sözlerini çok duymuştur. Ama Spartaküs 120 bin köleyle birlikte eli kırbaçlı zalim egemenlere karşı savaştı ve bunun mümkün olduğunu gösterdi. Bu büyük

köle isyanı **zalim bir düzene karşı başkaldırmanın sadece mümkün değil aynı zamanda farz olduğunu** da gösterdi.

Bugünün insanının daha yakından bildiği ve kolay hatırlayabileceği 1930’lu yılların Almanya’sına bakalım. O günün egemenleri, faşistleri, Hitlerleri o kadar güçlü görünüyordu ki, kurdukları düzen o kadar sarsılmaz görünüyordu ki, tüm dünyanın üzerine karabasan çökmüş gibiydi. Hitler faşizmi emekçi halklara ve işçilere kan kusturdu. Hitler Almanya’sının başlattığı İkinci Dünya Savaşı sonunda 70 milyon insan öldü. Faşizm de savaş da hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Acı ve karamsarlık bir an bile hafiflemiyordu. Peki, sonra ne oldu? Sarsılmaz Hitler ve Almanya yenildi. **Tarih, zalimlerin zaferlerinin, ezilenlerin yenilgisinin kalıcı olmadığını gösterdi.** Hitler intihar etti, faşizm ve ırkçılık lanetlendi.

Türkiye’de de benzer örnekler çoktur. 12 Eylül faşist askeri darbesi ve ardından gelen karanlık dönem işçi sınıfının tüm örgütlülüklerini dağıttı. Baskı ve korkuyu toplumun iliklerine kadar aşıladı. Demokratik ve sendikal hakların kırıntısını bile bırakmadı. İşçi sınıfının bilincini on yıllarca geriye savurdu. Dayanışmasını yok etti. Ama tarih durduğu yerde durmadı. Netaş işçileri, 1989 Baharında yüz binlerce işçi, Zonguldak madencileri 12 Eylül faşizminin yarattığı karanlığa rağmen mücadeleye atıldılar, umut oldular.

Tarihe mücadeleciler işçilerin gözüyle bakanlar, yaşananları tüm açıklığıyla kavrar ve ümitsiz olmaya gerek olmadığını derinden hissederler. Sömürü düzeninin sarsılmaz, yıkılmaz olmadığını görür ve anlarlar. İçinden geçtiğimiz dönem ne kadar karanlık olursa olsun bugünlerin geçeceğini ve işçi sınıfının, emekçilerin yeniden ayağa dikileceğini bilirler. Buna **tarih bilinci** deniyor. Tarih bilinci olanlar iyimserliklerini asla kaybetmezler. İşte bu yüzden bizler iyimseriz.

İnsanlığın yürüyüşü sürüp giderken, daha güzele doğru ilerleyebilmek için örgütlü, bilinçli olmak ve mücadele etmek gerekir. Spartaküs ayaklanmasından Türkiye’de işçilerin 1970’li yıllardaki örgütlü mücadelesine kadar ezilenlerin tarihinin işaret ettiği ders budur: **Ne umutsuzluk ne karamsarlık, örgütlü mücadele! ■**

Tarihe mücadeleciler işçilerin gözüyle bakanlar, yaşananları tüm açıklığıyla kavrar ve ümitsiz olmaya gerek olmadığını derinden hissederler. Sömürü düzeninin sarsılmaz, yıkılmaz olmadığını görür ve anlarlar.

Tanıklıklar'dan 12 Eylül Karanlığı

■ Sancaktepe'den bir matbaa işçisi

Bazen kitapların, sözlerin anlatamadığını bir şiir anlatır. Öyle şiirler vardır ki her mısrası yüreklerimize işler. Öyle şairler vardır ki toplumun acısını kendi acısı, sevincini kendi sevinci bilir. Mutluluğunu toplumun mutluluğundan ayrı düşünmez. İşte Hasan Hüseyin Korkmazgil böyle bir şairdir. Kendisini emekçilerden ayrı düşünmez, emekçilerle birlikte nefes alır, şiirlerinde onların acısını, mücadelesini, coşkusunu anlatır. O yüzden onun şiirleri bizi bir başka etkiler, içimize işler. Her mısrasında kendimizi, geçmişimizi buluruz. Tıpkı Tanıklıklar'dan şiirinde olduğu gibi...

Tarih 12 Eylül 1980. Saat sabaha karşı 4 suları. Bütün sokaklar askerlerle kuşatılmış durumda. TRT radyosunda faşist cuntanın darbe bildirisi okunuyor. Ardından sabah 05.30'da sokağa çıkma yasağı ilan ediliyor. Yoksul işçi, öğrenci ve sosyalistlerin evlerinin kapıları, pencereleri kırılarak basılıyor. Postal izlerinin kirlendiği evlerde onur ayaklar altına alınıyor. Hasan Hüseyin Korkmazgil'in şiiri çok daha önce yazılmış olsa da sanki o anları anlatıyor.

Girdiler kapılardan

Girdiler pencerelerden

Mektuplardan kitaplardan telefonlardan

Girdiler kirlittiler ve gecemizi

Girdiler ağırttılar ve gündüzümüzü

Girdiler

Kirlittiler

İnsan onurumuzu

Aynı gün saat 13.30'da Kenan Evren'in darbe konuşması yayınlanıyor TRT'de. "Halkın refah ve huzuru için, kendi kendini kontrol edemeyen demokrasiyi sağlam temellere oturtmak" için darbe yapıldığını söylüyor faşist cunta lideri. Ardından trajikomik bir şekilde "mutlu ve aydınlık yarınlar" dileyerek bitiriyor konuşmasını. Oysa bu konuşmanın ardından toplumu mutlu ve aydınlık değil, kanlı ve karanlık günler bekliyordu.

Peki, darbe gerçekte kime karşı, kimin için yapıldı? 1970'li yılların ikinci yarısı Türkiye'de işçi sınıfının mücadelesinin yükseldiği yıllardı. Sendikalı işçi sayısının her geçen gün arttığı, her yerde grev ve direnişlerin yaşandığı, işçilerin sosyalist parti ve derneklerde örgütlendiği bu yıllarda, patronlar işçilerin haklarını gasp etmek istedikleri halde hiçbir şey yapamıyorlardı. **İşçiler birlik halindeydiler** ve patronların her saldırı girişimini püskürtmeyi

başarıyorlardı. Patronların sömürü çarkları tehlikedeydi. Bunları düşünmek bile onlara ecel terleri döktürüyordu. İşte bu yüzden bu kanlı darbeyi tezgâhladılar. Darbeyi tezgâhlayanlar acımasız oldukları kadar korkaktılar da. Kenan Evren, darbe sabahı işçi sınıfının sokağa çıkmasından ne kadar çok korktuklarını darbeden yıllar sonra itiraf etmişti. İşçi sınıfının gücünden korkuyor, korktukça acımasızlaşıyor, çirkinleşiyor, insanlıklarını yitiriyorlardı.

İnsan yüzü güzeldir

Çirkindi bunlarınki

İnsan yüzü sıcaktır

Soğuktu bunlarınki

Elleri el değildi

Eli andırıyordu

Gözleri göz gibiydi

Bakışsızdılar

Göğse benzer bir kafesti taşıdıkları

İçinde yürek yoktu

İşçi sınıfından, sosyalistlerden, gençlerden korkuyorlardı. Bir o kadar da kin duyuyorlardı. Darbe olduğunda ilk iş bütün dernekler, partiler, sendikalar kapatıldı. Grevler, direnişler yasaklandı. Yüz binlerce insan gözaltına alındı, binlercesi tutuklandı. On binlerce kişi işkence gördü, yüzlercesi işkencede hayatını kaybetti. Liste uzayıp gidiyor... Bütün bunlar olurken korkakların başı, patronların örgütü TİSK başkanı Halit Narin "bugüne kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde" diyordu.

İşçi sınıfını ve onun sendikalarını, siyasi örgütlerini ezip geçen faşist darbenin üzerinden tam 36 yıl geçti. Ne yazık ki bu 36 yılda örgütsüz işçi sınıfı kaybettiği ekonomik ve sosyal haklarını geri almayı başaramadı. İş cinayetleri, taşeronlaştırma, uzayan iş saatleri, düşük ücretler, sendikasılaştırma almış başını gidiyor. Hükümet, OHAL'i bahane ederek işçilerin zaten zayıf olan örgütlü mücadelesini engellemeye çalışıyor. **İktidar sahipleri, işçi sınıfı karanlıktan hiç çıkmasını istiyorlar.** Yarınlar sadece kendilerinin olsun istiyorlar. Ama bunu ilelebet başaramayacaklar. İşçi sınıfı eninde sonunda karanlığı yırtarak aydınlık yarınlara çıkacak. İnsanlığı karanlığa mahkûm edenlerin yarınları olmaz çünkü.

Yoktu yarınları onların

Çünkü onlar

Suç taşıyan sandık gibi

Karanlıktılar. ■

Yaşamın Yarısı Olmak

Var olduğundan beri hep bir koşuşturmacaya tanıklık etmiştir bu koca gövdeli mavi gezegen. Gün batımından başlayıp gecenin kör karanlığına dek süren telaşlar, birbirini kovalayan uğultular. Ve binlerce el, tıkr tıkr işleyen... Hem de durmak nedir bilmeyen. Kaldırıp başını baktığında etrafa, gözünün gördüğü ne varsa hüneridir işte bu ellerin. Bu eller ki üretirler bitmek bilmeyen bir tempoyla. İşçi elleri. Ve kadın elleri... İşçi kadının elinin değmediği, alın terini akıtmadığı, göz nurunu dökmediği iş yoktur aslında. Evde, işyerinde, fabrikada çalışır durur kadın. Üstelik her şeyle tek başına mücadele etmek zordur çoğu zaman. Çocuğun bakımı, ev işleri ve emek gücünü sattığı işyeri. Gün doğarken başlar mesai ama ne zaman biteceği belli değildir. Fabrikalardan madenlere, bürolardan tarlalara kadar işçi kadınlar hemen hemen her işkolunda yer alıyorlar. Kısacası hayatın her alanında üretiyor emekçi kadınlar. İşçi sınıfının kadınları için boşuna yaşamın, dünyanın yarısıdır denmiyor.

Peki, yaşamın, dünyanın yarısı olmak ne demektir? Sadece alın teri dökmek yeterli midir? Durmadan çalışmak, üretmek midir yalnızca? Sömürü karşısında çaresiz hissetmek midir? Evde, sokakta bize biçilen role uymak mıdır? Bin bir çileyle, yoklukla büyüyeceğini bildiğin halde üç-beş çocuk siparişlerine kanıp çocuk doğurmak mıdır? Kahırla, yoklukla, yoksullukla boğuşmak mıdır? Nedir yarısı olmak dünyanın?

Ne kadar çok çalışır çalışsın kadınlar aslında yaşamın da dünyanın da yarısı olamıyorlar. Kapitalist dünya emekçi kadınlara hiçbir güzellik vaat etmiyor, gelecek korkusu olmadan geçirilen mutlu bir yaşam vaat etmiyor. Oysa emekçi kadınların istediği ve hak ettiği dünya, üzerinde çok daha mutlu yaşamlar sürülebilecek bir dünyadır. “Yalan dünya” demeden, “kahpe dünya” demeden, bozuk düzene lanetler yağdırmadan, sövgüler dizmeden yaşanabilecek bir dünya...

Tüm heybetiyle güneşin etrafında dönmeye devam ederken dünya, geceyle gündüzü, mevsimleri, güneşin sıcaklığını yaşatırken insanlara, düşünenler de olmuş dünya neden bu kadar acıya tanıklık etmek zorunda diye. Nice kadın da düşünmüş ve bu dünyanın değişmesi gerektiğine karar vermiş. Bunun için tıpkı kendileri gibi emekçi

Kapitalist dünya emekçi kadınlara hiçbir güzellik vaat etmiyor, gelecek korkusu olmadan geçirilen mutlu bir yaşam vaat etmiyor. Oysa emekçi kadınların istediği ve hak ettiği dünya, üzerinde çok daha mutlu yaşamlar sürülebilecek bir dünyadır. “Yalan dünya” demeden, “kahpe dünya” demeden, bozuk düzene lanetler yağdırmadan, sövgüler dizmeden yaşanabilecek bir dünya...

olan kadın ve erkek işçilerle bir araya gelmiş, örgütlenmiş, mücadeleye atılmış. Çünkü yaşamın yarısı olmak sadece yaşamın yükünün yarısını çekmek demek değil. Yaşamın yarısı olmak dünyayı değiştirme mücadelesinin de yarısı olmaktadır aynı zamanda.

Dünyanın yarısı olmak, sınıksız sarılıp hayata çelişkilerin üzerine gitmektir. Emekçi kadınları hor

görenlerin, ezenlerin, pasifleştirenlerin dayattığı kadın kimliğini reddetmek, yepyeni bir kişilik edinmek için uğraşmaktır. Yaşamlarımız mutfakla, fabrikadaki tezgâh arasında heba olmasın diye bir şeyler yapmaktır. Şiddete, tacize, çifte ezilmişliğe boyun eğmemek ve özgürleşmek için çabalamaktır. Grev çadırındaki grev gözcüsü, grev halayındaki halay başı olmaktır. 1 Mayıs'da kalbinin tüm dünyadaki sınıf kardeşleriyle aynı anda, aynı

heyecanla atmasıdır. “Her dalı yemiş dolu bu dünyada” açlıktan ölen her çocuğu kendi çocuğun gibi sahiplenmek ve buna karşı mücadele etmektir. İşçi sınıfı için sadece yıkım ve acı anlamına gelen emperyalist savaşlarda sınıf kardeşlerimizin kanının dökülmesine hayır demektir. Hükümet eliyle yürütülen politikalarda emekçi kadını yeni prangalara mahkûm eden düzenlemelere karşı çıkmaktır. Dünyayı yok oluşturan kapitalist sisteme karşı mücadeleyi içselleştirmek, bu temelde eşitsizliğe, adaletsizliğe ve emperyalist savaşlara karşı “sınıf savaşını” yükseltmektir. Kadının, işçi sınıfının ve insanlığın kurtuluşu yolunda ter dökmektir.

Emekçi kadınlar emektar, cefakâr ve güçlü ellerini işçi sınıfının mücadelesinde birleştirdiklerinde, yaşamın sadece yükünü değil güzelliğini de taşıyacaklar. Ve işte o zaman dünyanın gerçekten yarısı olacaklar. ■

Avcılar Belediyesi İşçileri: Mücadelede Kararlıyız!

Avcılar Belediyesi işçileri... Sendikaya üye oldukları için yüzlerce, CHP'li belediye tarafından işten atıldılar. Hem de hiçbir tazminat almadan. 4 ayı aşkın bir süredir Avcılar Belediyesi önünde direnişlerini sürdüren işçilerle, uğradıkları haksızlığı, duydukları öfkeyi ve OHAL'e rağmen kararlılıkla sürdürdükleri haklı mücadelelerini konuştuk.

Bize çalışırken yaşadığınız sorunları ve verdiğiniz mücadeleyi anlatır mısınız?

Birinci İşçi: Avcılar Belediyesi'nde sorunlar anlatmakla bitmez. Bir yerde bir bardak su içtiğimiz zaman çavuşlar, onbaşılar fotoğraf çekiyor, tehdit ediyordu. Soyunma odalarımız yoktu. Temizlik işçisiyiz, elimizi yıkayacak lavabolar yoktu. Maaşlarımızdan haksız, hukuksuz paralar kesiliyordu. Mesela 2 gün rapor alıyorduk, maaşımızdan 3 gün kesiliyordu. Bu tür sorunlardan dolayı biz de sendikalaşmaya karar verdik. İkimizden biri sendikalaşma çalışmasını patrona ispiyonladı, işten atıldı. Biz de bu saldırıya boyun eğmedik ve Belediye önüne direniş çadırı kurduk. Dört ayı aşkın bir süredir direnişiyoruz.

İkinci İşçi: Ben son süreçte atılan işçilerden biriyim. Dört ay önce işten atılan arkadaşlar kapıda direniyorlardı. Bizim üzerimize de baskılar kuruldu, sorunlar artarak devam etti. Maaşlarımızın 2 ay gecikmesi nedeniyle anayasal hakkımızı kullanarak 2 gün iş bıraktık. Eylemin 2. günü maaşlar yatırıldı. Maaşların yatmasının ardından işbaşı yapma kararı alarak dağıldık. Ertesi gün toplam 350 işçi, 25/2 maddesinden işten atıldık. Yapmadıkları tek şey vardı, onu da yaparak bizi hırsızlıkla suçladılar. Biz ne çalmış olabiliriz? Avcılar'ın çöpünü mü çaldık?

Üçüncü İşçi: Yalan dolan yok, gerçek neyse onu anlatacağım. Bize angarya işler veriliyordu. Çavuşlar 4-5 sokağın temizliğini veriyordu eyvallah. Arsa sahiplerinden para alıp bize arsaları temizlettiriyorlardı ona da eyvallah. Fakat dünyanın en pis işini yapıyoruz. Bize, kurban kesim alanlarındaki, köpeklerin bile yanaşmadığı, kurtlanmış hayvan artıklarını çıplak ellerimizle toplattılar. Kahveye gidiyoruz, bir arkadaşım "şöyle 5-10 metre uzak dur kardeş" diyor, kokuyoruz. Benimle birlikte Avcılar Belediyesi'nde çalışan tüm arkadaşlarım aynı zulme uğradık.

Avcılar Belediyesi CHP'nin yönetiminde. CHP ise seçim

meydanlarında işçi dostu olduğunu söylüyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Birinci İşçi: Yaklaşık dört aydır Avcılar Belediyesi önünde, sözde sosyal demokrat bir partinin belediyesi önünde direnişiyoruz. Bu süre içerisinde bir CHP'li yönetici yanımıza gelmedi. CHP'li Avcılar Belediyesi'nin sendikaya tahammülü yok. Burada işçi düşmanlığı yapılıyor. Hukuksuzluk yapılıyor. Mesela arkadaşların maaşlarını alamadıkları için eyleme çıktıkları gün, Avcılar Belediyesi, hurda toplayan Afgan ve Suriyelileri temizlik işinde kaçak çalıştırdı.

Üçüncü İşçi: Gerçekten işçi dostuysa bizim sorun yaşamamız gerekirdi. 13 aydır maaşlarımız düzenli verilmedi. Son 3 aydır hiç para verilmeye başlandı. Benim iki kiram, iki kredi borcum birikti. Bakkala da bin lira borç yaptım. Maaşımı zamanında verse biraz ona, biraz buna yatırıyordum, bir şekilde idare ediyordum. Şimdi vereceği 2 bin lira para, hangi yarama merhem olsun. Göle su gelinceye kadar kurbağanın gözü patlarmış. Biz maddi, manevi pek çok zorluklara göğüs geriyoruz. Zulmün, eziyetin bin türlüünü çekiyoruz ama karşılığı yok. Yalan konuşmasınlar, bizi taşeronla sattılar!

Bir kadın işçi olarak diğer işçi arkadaşlarınızla omuz omuza direniyorsunuz. Belediye Başkanı Handan Toprak da bir kadın, aranızda ne gibi farklar var?

Kadın işçi: Kadınlar mücadelede geri kalmamalı. Çocuklarımızla birlikte buradayız, direniyoruz. Handan Toprak kadın olmasına rağmen kadın işçileri görmüyor. Biz, yeri geliyor çocuklarımıza süt alacak parayı bulamıyoruz, borçlarımızı ödeyemiyoruz. O, dört dörtlük hayatını sürdürüyor. Her gün bir davette boy gösteriyor. Kediye, köpeğe verdiği değeri bizlere vermiyor. Bizi işten atmadan bir hafta önce bir toplantı yaptı. Toplantıda "Benimle beraber gelenler, benimle giderler. Sizi kimse işten atamaz" dedi. Ben buradan soruyorum ona; biz burada direniyoruz Handan Hanım, sen neredesin? Çadırımızda sana da yer var!

Teşekkürler. Mücadelenizde başarılar. ■

Tedi İşçilerinin Hak Arama Mücadelesi Sürüyor

DİSK/Limter-İş'te Sendikalaştıkları için işten çıkarılan Tedi depo işçilerinin hak arama mücadelesi sürüyor. Geçen kurban bayramı öncesinde direnişçi işçilerin temsilcileri ile Çalışma Bakanlığı yetkilileri, Tuzla kaymakamı ve Tedi patronu arasında görüşmeler gerçekleştirilmişti. Gerçekleştirilen görüşmelerde, bayramın hemen sonrasında yeni görüşme yapılması ve atılan işçilerin işe geri alınması üzerinde anlaşma sağlanmıştı.

Ancak bayram tatilinden sonra patron sözünü tutmadı, görüşme gerçekleşmedi ve işçiler işe geri alınmadı. Mutabakata rağmen, patronun sözünü tutmamasına tepki gösteren işçiler, Topkapı deposu önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

İşçilerin depo önünde protesto yapmasını engellemek

için, deponun bulunduğu Topkapı Matbaacılar Sitesinin giriş ve çıkışları Tedi'nin özel güvenliği tarafından kapatıldı. Sitede çalışan diğer işçilerin tepkisine rağmen şirketin özel güvenlikçileri haksız uygulamayı sürdürdü. Tehditlerle ve zorla Tedi işçilerinin site alanına girmesine engel oldular.

Patronun yasağcı tutumunu site girişinde oturma eylemiyle protesto eden işçiler, daha sonra bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamayı direnişçi işçiler adına yapan Limter-İş Genel Başkanı Kanber Saygılı, patronun gücünü boyun eğen işçilerden aldığını vurguladı. Sendikaya üye olmayan işçilere seslenerek, örgütlenme çağrısı yaptı. Patronun sözünden caymasını hatırlatarak, işçiler geri alınmaya kadar mücadelelerinde kararlı olduklarını söyledi.

Ayrıca hak arayışındaki Tedi işçileri, Tuzla'daki depo önünde 1 Eylülde Dünya Barış Günü'nü ÜİD-DER'li işçilerin de katıldığı bir etkinlikle kutladılar. ■

Bayramdan Önce 130 Tekstil İşçisi İşten Çıkarıldı

İstanbul Çağlayan'da Vistem Tekstilde çalışan 130 işçi iflas gerekçesiyle işten çıkarıldı. Patron iflastan işçileri sorumlu tutuyor ve hiçbir hak talep edemeyeceklerini iddia ediyor. Patronun iddialarına tepki gösteren işçiler,

“Sabah 08.30'dan akşam 7'ye kadar çalışıyorduk. Siz çalışmadınız, siz üretmediniz, yapmadınız, etmediniz diyor. Ama ortadaki iş bitiyordu. Gelen işlerin hepsini bitirip göndermemize rağmen suçlu bizler oluyoruz” diyorlar. İşyerindeki haksız uygulamalara da dikkat çeken işçiler, 50'ye yakın işçinin banka hesabına asgari ücret kadar para yatırıldığını, ancak 300 liranın işyerinde geri alındığını ifade ediyorlar. ■

Avcılar Belediyesi İşçileri: Zulme Hayır!

Avcılar Belediyesi'nde işçi düşmanlığı artarak devam ediyor. İnsanlık dışı koşullarda çalışmaya zorlanan, sendikal hakları tanınmayan, ücretleri ödenmeyen taşeron işçiler, 28 Ağustos'tan itibaren 2 gün boyunca iş bıraktılar. Avcılar Belediyesi ise eylemlere katılan yaklaşık 350 işçiyi yüz kızartıcı suç işledikleri iftirasıyla işten attı. Yaklaşık 2 yıldır ücretlerini düzenli alamadıkları için iş bırakan ve bunun üzerine işten çıkarılan işçiler, temizlik bölümünde sendikalaşma çalışması yürüttükleri için işten atılan ve dört aydır direnişte olan işçi arkadaşlarıyla birlikte hakları için direniyorlar. Direnişçi işçilere ÜİD-DER'li işçi ve öğrenciler dayanışma ziyaretleriyle destek veriyorlar.

İşçileri işten çıkaran ve açlığa mahkûm eden Avcılar Belediye Başkanı ve ekibi ise, direnişi karalamak için elinden geleni ardına koymuyor. Belediyeden yapılan iftira ve karalamalara dair Belediye-İş Sendikası yazılı bir açıklama yayınladı. Açıklamada belediye yönetiminin her türlü çabasına rağmen direnişin devam ettiği belirtildi. Handan Toprak Benli ve ekibinin kamuoyunu gerçek

dışı bilgilerle yönlendirmeye çalıştığına, "işçilerle anlaştık, onlara iş bulduk" şeklinde asılsız tek taraflı açıklamalar yaptığına dikkat çekildi. Söz konusu işin belediyeye bağlantısı olmayan bir şirkette düşük ücretle, sendikası, güvencesiz bir iş olduğu ve işçiler tarafından kabul edilmediği vurgulandı. Açıklama şöyle devam etti: "Mücademizin başından beri bir tek talebimiz var. O da sendikaya üye olduğu için işten atılan arkadaşlarımızın, yine belediye bünyesinde işe başlatılmasıdır. Bu sorunun çözümü de Avcılar Belediye Başkanı Sayın Handan Toprak Benli'nin elindedir."

Belediye işçilerinin onurlu hak arama mücadelesi, tüm karalamalara ve zorluklara rağmen sürüyor. ■

Bursa'da MSC/Medlog İşçilerinin Direnişine OHAL Engeli

MSC/Medlog Lojistik firmasının İstanbul, Gebze, İzmir, Mersin ve Gemlik'te bulunan işyerlerinde çalışan işçiler, kötü çalışma koşullarını düzeltmek için DİSK/Nakliyat-İş Sendikasına üye oldular. Ancak patron daha iyi çalışma koşulları isteyen işçileri işten çıkardı. İşçiler, Eylül ayının başında direnişe geçtiler. İşten atmalara karşı sendika suç duyurusunda bulundu.

Ancak buna rağmen Bursa Valiliği İl OHAL Bürosu, OHAL'i ileri sürerek Gemlik'te yer alan işyeri önündeki eylemi yasakladı. Valiliğin kararına tepki gösteren sendika, yazılı bir açıklama yayınladı. Açıklamada "Anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye olduğu için, kanunsuz lokavt uygulanarak işten çıkartılan sendikamız üyesi işçileri yasal haklarına sahip çıkma ve işe geri dön-

meyi amaçlayan eylemin, darbe teşebbüsü ile, terörle mücadele ile ne ilgisi var? Bursa Valiliği, keyfi, hukuksuz bir karar almıştır. Bu kabul edilemez. İstanbul/Esenyurt, Gebze, İzmir ve Mersin'de de aynı içerikte hak mücadelesi devam etmektedir. Oralarda da OHAL var" denildi. OHAL kanununda işçi çıkartmaların izne bağlanmasını ya da erteleme kararı alınmasını sağlayan yetkilerin de valilere verildiği hatırlatıldı. Fakat valinin bu yetkiyi kullanmadığına dikkat çekildi. ■

Latin Amerika ve Asya'da İşçi Mücadeleleri

Arjantin'de yüz binler sokaklara çıktı

Yüz binlerce Arjantinli işçi ve emekçi, 2 Eylülde sendikaların ve sivil toplum örgütlerinin çağrısıyla ülke genelinde eylemler gerçekleştirdi. Eylemlerin merkezi Buenos Aires'te Plaza de Mayo Meydanı olsa da ülke genelinde hükümeti protesto gösterileri gerçekleştirildi. İlk olarak 31 Ağustosta öğretmenlerin gerçekleştirdiği grevle başlayan protestoların amacı, son dönemde artan kitlesel işten atmaların durdurulması ve fiyat artışlarına, liberal kapitalist ekonomi politikalarına bir an önce son verilmesiydi.

Arjantin'de askeri faşist rejim döneminde "kayıp" anaları olarak da bilinen ve bugün hâlâ insan hakları savunuculuğunu sürdüren Plaza de Mayo anneleri de eyleme destek verdiler. Sağcı Macri hükümetini şiddetle eleştiren Plaza de Mayo anneleri, hükümetin insan hakları savunucularına ve sendikalara yönelik baskılarına son vermesini istiyorlar.

Mauricio Macri'nin Aralık 2015'te iktidara gelmesinden beri kamu ve özel sektörden yaklaşık 200 bin işçinin işten çıkartıldığı belirtiliyor. Arjantinli emekçiler, her geçen gün ülkede artan işsizlikle birlikte açlık ve sefaletin derinleştiğini, yaşam kalitesinin giderek düştüğünü söylüyorlar.

Patronlar sınıfının içinde bulunduğu krizden en az zararlı çıkması ve kapitalist düzenin bekası için işçi sınıfına

saldırıları Arjantin'de de Macri hükümeti eliyle gerçekleştiriliyor. Tüm bu azgınca saldırılara, hak gasplarına karşı sendikalar, sivil toplum örgütleri işçilere, emekçilere birlik olma çağrısında bulunuyorlar. Bu çağrıya kulak veren öğretmenlerinden doktoruna, belediye işçisinden enerji işçisine yüz binler bir araya geliyor.

Pakistan'da Pepsi işçileri sendikal hakları için mücadele ediyor

Lahor'da bulunan Frito-Lay fabrikası işçileri, sendikaya üye oldukları için baskıya maruz kalıyorlar. Sendika düşmanlığı yapan şirket yönetimi, işçilerin toplu sözleşme hakkını tanımak istemiyor. 650 işçinin üye olduğu sendikayı tanımak istemeyen şirket yönetimi, türlü sahtekârlıklara başvurarak işbirlikçi başka bir sendikayı devreye sokmaya çalışıyor. Şirket pazarlık masasına oturmak istediği sarı sendika aracılığıyla, işçilerin taleplerini aşağı çekmeye çalışıyor.

İşçiler, sendikaya üye olduklarından beri sudan bahanelerle disiplin cezalarıyla karşı karşıya kaldıklarını, sendika temsilcilerinin kendileriyle bağ kurmasının önüne geçmek için fabrika dışında görev verildiğini söylüyorlar. İşçilerin, üye oldukları sendikadan istifa etmesi için fazla mesai baskısı uygulanıyor. Yıllardır aynı fabrikada çalışan işçiler, güvencesiz, sözleşmeli çalışmaya karşı sendikaya üye olduklarını belirtiyorlar. Kadınıyla erkeğiyle yüzler-

ce Pepsi işçisi, sendikal haklara saldırıların son bulması, haksız yere işten atılan işçilerin işe geri alınması ve toplu sözleşme taleplerinin karşılanması için fabrika önünde eylemler gerçekleştiriyorlar.

Brezilya'da banka işçileri grevde

Brezilya'nın en az 15 eyaletinde ve başkentinde banka çalışanları, 6 Eylülde süresiz olarak greve başladı. Banka İşçileri Sendikası ile Ulusal Banka Federasyonu arasında yürütülen ücret artışı görüşmelerinin tıkanması üzerine işçiler grev kararı aldılar.

İşçiler, enflasyon oranını göz önünde bulundurarak %15 oranında ücret artışı talep ederken, Banka Federasyonu ise %6,5 teklif ediyor. İşçiler, ücret artışının yanı sıra prim ve kâr payı, gıda yardımı, yemek ücretlerinin yükseltilmesini istiyorlar. İşçiler, son çare olarak grev silahına başvurduklarını ve talepleri karşılanıncaya kadar ülke genelinde süresiz olarak greve devam edeceklerini söylüyorlar. Brezilyalı banka işçileri geçen yıl Ekim ayında yine toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine greve çıkmış ve 21 gün süren grev sonrasında ücretleri %10, yemek ücretleri (ticket) %14 oranında artmış ve kârdan pay almışlardı.

Kosta Rika'da öğretmenler grevi

Eylülün ilk haftasında Kosta Rika'da Ortaokul Öğretmenleri Sendikası APSE'nin çağrısıyla öğretmenler düşük ücretlere, artan vergilere, kabaran faturalara, emeklilik aylıklarının ve sosyal hakların düşürülmesi için planlanan düzenlemelere karşı greve çıktılar. 7 Eylülde San Jose'de düzenlenen yürüyüşe 5 bin öğretmen ve genç katıldı.

APSE, işçi sınıfına dönük saldırılar nedeniyle Nisan ve Haziran aylarında da greve çıkmıştı. Eğitim Bakanlığı ise misilleme amacıyla bu sendikayı toplu sözleşmelere dâhil

etmemişti. Eyleme katılan işçiler, haklarını ancak bu yolla koruyabileceklerini, eyleme katılarak hükümete bir uyarıda bulduklarını ifade ettiler. Emeklilik yaşını yükseltmek, 14 yaşındaki öğrencilerin okulun yanı sıra işgücüne katılımının önünü açmak isteyen, ücretlere zam yapmayan hükümete tepki gösterdiler.

Kosta Rika'da son birkaç yılda reel ücretler %3 oranında düştü. 2016'da vergilere yapılan zamlardan toplanan paranın %44'ü 2017 bütçesinde borç ödemesine gidecek. Polis gücüne ayrılan kaynaklar eğitime, sağlığa, konuta ve diğer kamu hizmetlerine ayrılan kaynakları aşılıyor. Bu duruma tepki gösteren işçiler, sendikaların hükümetle uzlaşmayı değil mücadele yolunu seçmesini istiyorlar.

Hindistan'da on milyonlarca işçi greve gitti

2 Eylül Cuma günü Hindistan'da on milyonlarca işçi, ülke genelinde greve gitti. Hayatı durduran milyonlar bir kez daha hükümete ve patronlar sınıfına zenginliği ve hayatı işçilerin var ettiğini hatırlattı. Bankalar, elektrik santralleri, kamu binaları, fabrikalar kapandı, ulaşım kesintiye uğradı. Sendikalar, farklı sektörlerden 150 milyonun üzerinde işçinin greve çıktığını duyurdu.

Hindistan'da işçiler, Başbakan Narendra Modi'nin istihdam reformunu protesto etmek ve daha fazla ücret talebiyle grev kararı aldı. İşçilerin taleplerini dikkate almayan hükümet, reform adı altında işçi haklarına saldırı paketleri hazırlıyor. İşçiler, hükümetin özelleştirme, taşeronlaştırma ve sözleşmeli güvencesiz çalışma koşullarını dayattığını ve buna karşı çıktıklarını ifade ediyorlar.

2009'dan beri yapılan dördüncü genel grev niteliğini taşıyan son grevle, işçiler artık kapitalist ekonomik saldırılara son verilmesini istiyorlar. ■

Okullar Açılırken: Hayaller ve Gerçekler

Yeni bir eğitim ve öğretim dönemi başlıyor. Bir kez daha işçi çocukları yarış atı gibi koşturacaklar. Amaç sınavlardan daha iyi bir sonuç almak, daha iyi bir lisede, daha iyi bir üniversitede okumak... Sonunda ise mevki sahibi, paralı bir iş bulmak... Hatta sınıf atlamak, fakirlikten kurtulup zenginliğin zevkini sürmek... Atalarımız boşuna dememişler: "Umut fakirin ekmeği" diye.

Medya başta olmak üzere, sermaye düzeninin tüm kurumları gençlere **sınıf atlama hayalleri** pompalıyorlar. Gençlere, aldıkları eğitimle önemli mevkilere gelecekları, büyük işlerin sahibi olacakları söyleniyor. Onları gerçeklerden uzaklaştırıp hayaller dünyasına itiyorlar. İnsanı körelten, duygu ve ruh halini çökerten, boş bir rekabete ve hazin hırsılara yönelten eğitim sistemi, gençler için koca bir yalandan oluşan gelecek vaatlerinde bulunuyor. Oysa zenginlik ve ihtişam içinde yüzen ve gelecek kaygısı olmayan sermaye sınıfının gençleri ile işsizlik ve yoksulluk içinde, hayata tutunma çabasında olan işçi sınıfının gençleri aynı hayatı yaşayamazlar.

Patronların çocukları özel okullarda, her türlü imkânı kullanarak eğitim görürken; devlet okullarında okuyan işçi çocuklarına daha iyi eğitim alabilmeleri için yeterince imkân tanınmıyor. İlkokuldan üniversiteye kadar, her alanda ezberle dolu olan eğitim sistemi gençleri yaşadıkları dünyayı sorgulamaktan da uzaklaştırıyor. Bilimsel ve nitelikli olmaktan son derece uzak olan eğitim sistemi, düşünmeyen, sorgulamayan, itaatkâr bir gençlik yetiştirmesine yarıyor.

Eşitsiz eğitim olanaklarına sahip emekçi çocuklarıyla patron çocukları aynı sınavlara tâbi tutuluyor. Bir yanda kolejlerde ve özel okullarda eğitim gören burjuva çocukları, diğer tarafta, okul masraflarını çıkarmak için yaz tatillerinde taşeronlarda, eğitim dönemlerinde kafelerde, atölyelerde çalışmak zorunda olan emekçi çocukları.

TEOG, YGS-LYS ve uzayıp giden bir sınavlar cendresine atılan emekçi çocukları, bu eşitsiz koşullara rağmen başarılı olabilmek için tüm vakitlerini bu sınavlara çalışarak geçiriyorlar. Emekçi aileler çocuklarını sınava hazırlanmak üzere dershane veya kurslara göndermek zorunda kalıyorlar. Bunu yapabilmek için de kimi zaman daha ağır koşullarda çalışıyor, ek iş yapıyor, kimi zaman da bankalardan kredi çekerek dershane/kurs taksitlerini yatırıyorlar.

Hazırlık sürecinde sosyal yaşamdan kopan gençler

psikolojik sıkıntılar yaşıyor, agresifleşiyor, yalnızlaşıyorlar. Hayatlarının ve hayallerinin, bu birkaç saatlik sınavlara bağlı olduğunu düşünen işçi çocukları için, sınavda başarısız olmak hayal kırıklığı demek. 13 yaşındaki Ayşe Berrin Yılmazlar, TEOG sınavında istediği puanı alamadığı için kendini bornoz kemeriyle asarak intihar etmişti. Ayşe Berrin gibi, sınavlarda yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden intihar eden gençler, **adaletsiz ve eşitsiz sistemin** acımasızlığını da gösteriyor.

Gençlerde öylesine büyük beklentiler yaratılıyor ki, bu beklentiler gerçekleşmeyince yaşam anlamsızlaşıyor.

Sınavı geçememek demek, sınıf atlama olanağını da kaybetmek anlamına geliyor. Oysa **sınavları kazanıp bir üniversitede okumak ya da onu bitirmek sınıf atlama olanağı yaratmıyor**. Gerçekte yok böyle bir dünya. Gençlere aşılana yalan bir dünyadan, hayali bir dünyadan ibaret. Nitekim yüz binlerce üniversiteli okulu bitirdikten sonra işsiz kalıyor ve gerçeklerle yüz yüze gelerek hayal kırıklığına uğruyor. Yani sınavı kazananı da, okulu bitireni de hayal kırıklığı bekliyor. Bundan dolayı, sınıf atlama, büyük iş sahibi olma hayallerini bir kenara bırakmalı, gerçeklere gözümüzü açmalıyız.

Patronlar ve iktidar sahipleri, gençleri bu şekilde oyalıyorlar; onları **dünyayı değiştirme mücadelesinden** uzak tutuyor ve aslında çürütüyorlar. Çünkü insanın gençlik dönemleri heyecan, duyarlılık, arzu ve coşku doludur. Ama kapitalist kâr düzeni gençlerin içindeki isyan ve değişim isteğini hiçbir dönem tam bastıramadı, bastıramayacak! ■

Mücadele Tarihimiz Bizlere Yol Gösteriyor

■ Sarıgazi'den bir otomotiv işçisi

15 Temmuz darbe girişimi ve ardından getirilen OHAL uygulamaları işçilerin mücadelesini de umutlarını da etkiledi. Kimi işyerlerinde mücadeleler sekteye uğrarken, direnişçi işçilerin çadırları OHAL bahanesiyle kurdurulmuyor, var olanlar ise kaldırılıyor. İşçiler OHAL döneminde grevlere izin verilmeyeceği kaygısıyla greve çıkmaktan çekiniyorlar. İşçi sınıfının mücadele tarihi işçilere unutturulduğu için bugün işçilerin mücadele yolunu seçmemesi anlaşılabilir fakat kesinlikle kabul edilmemesi, değişikliğe uğratılması gereken bir durumdur.

Türkiye tarihi, bugüne kadar benzer şekilde sayısız olağanüstü koşullar ve baskılarla dolu. Fakat bunlar geçmişteki işçi kuşaklarının mücadelesini durduramamış. Her karanlık dönemin ardından aydınlık günler geri gelmiş. Mesela 1991 Paşabahçe grevi bunların en güzel örneklerinden biridir. 1980 askeri darbesinin işçi sınıfının mücadelesini yok ettiği, baskıların arttığı, işçilerin tüm mücadele örgütlerinin dağıtıldığı karanlık günlerin ardından Paşabahçe işçileri toplu işten atmalara karşı, fabrika bahçesinde 21 gün direnmiş, her gün yürüyüşler, eylemler gerçekleştirmiş, mahalle sakinleri, işçi aileleri direnişteki işçileri yalnız bırakmamış, Beykoz esnafı da kepenk kapatarak direnişi desteklemiştir. Polisin fabrikanın etrafını sarmasıyla Beykoz halkı da polisin etrafını sarmış ve işçilere sahip çıkmıştır. İşçilerin bu kararlı tutumları sayesinde Paşabahçe

yönetimi kararından vazgeçmek zorunda kalmıştır. 1980 askeri faşist darbesinin ardından 1986 Netaş grevi, 1989 Bahar Eylemleri, 1991 Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşleri de bu karanlık dönemlerin ardından ışık gibi parlayan diğer eylemlerdir. 1963 yılında grev henüz yasal değilken greve çıkan ve grevin yasal olmasını sağlayan Kavel işçileri mücadelelerini her türlü baskıya, engele karşı kararlılıkla sürdürmüşler.

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde, bugünün işçilerinin öğrenmeleri, örnek almaları gereken pek çok kesit bulunuyor. Kapitalizm var olduğu günden bu yana işçi sınıfının mücadelesi de sürmüştür ve sürmeye devam edecek. Sadece Türkiye'de değil dünyanın her yerinde, her karanlık dönem bitmiştir. Önemli olan bu karanlık dönemlerde karamsarlığa kapılmamak, dağılmamak ve tarih bilincinin ışığında gelecek günlere hazırlanmaktır. Geçmiş işçi kuşaklarının cesaretleri, inançları ve mücadele azimleri bizlere yol gösterecektir. ■

Her Zaman Önce Çarpım

■ Gebze'den bir metal işçisi

Biz işçilerin hayatı matematik problemlerinden daha karmaşık durumda. Patronlar öncelikle farklı dilden, dinden, mezhepten insanları aynı çatı altına sömürmek için fabrikaya topluyor. Toplıyor toplamasına da en ufak ses çıkarana, haksızlıklara boyun eğmeyi hemen işten atılmaktan da geri durmuyor. Sesini çıkarana işten çıkartıyor çıkarmasına ama bu çarkın dönmesi için yine gidip başka işçileri toplayıp getiriyor. Kaldığı yerden devam ediyor. Sıkıştığı yerde bizi dilimize, dinimize, mezhebimize, cinsiyetimize hatta tutuğumuz takıma göre bölmekten de geri durmuyor.

Bir şeyi atlıyor. Matematikte öncelik çarpmaya aittir. Bir işlemde toplama, çıkarma, bölmeden önce çarpım işlemi uygulanır. Patronlar bizi ne kadar toplayıp, çıkartıp, bölmeye çalışsa da biz hep sayımızı iki ile çarpığımızda patronları dize getiririz. Fabrikalarda birken iki, iki iken dört, dört iken sekiz olabilirsek patronların oyunlarını boşa çıkartırız.

Çalıştığım fabrikadan bir örnek vermek istiyorum. Yaklaşık olarak 3 aydır sabah 8-akşam 8 olmak üzere 12 saatlik vardiyalar şeklinde çalışıyoruz. Bu durum birçok arkadaşımızın canına tak etti. Cumartesi günü Pazar mesaisine gelmemeye karar verdik. İki kişi konuşurken ortaya atılan

fikir 10-12 kişinin gelmeyeceğim demesi ile son buldu. 2 fire versek de Pazar günü 10 kişi işe gitmedik, sabah vardiya teslim almadık. Anlatılana göre ilk başta 1 kişi mesaiye gelmedi haberi alınmış. Bunu duyan üretim müdürü direkt "savunma alın ve disiplin kuruluna sevk edin" cevabı vermiş. Sonra bir telefon, falanca makinedeki işçi de gelmedi. Sonra bir telefon daha "bantta çalışan hiç kimse işe gelmedi". Bunun üzerine bir bandı durdurup üretim yapmışlar ama bize de savunma yazamadılar. Pazartesi günü üretim müdürü bizi toplayarak "arkadaşlar ne istiyorsunuz, niye mesaiye gelmediniz" diye sordu. Sanki bilmiyormuş gibi. Biz de kaç aydır bizi oyaladıklarını, eleman alınmadığını, eksik işçi yüzünden 12 saat çalıştığımızı söyledik. Bayramdan sonra işçi alınacağına, bayram tatilinin de 9 gün olacağına dair söz verdi. Bayram tatilinin 9 gün olmasını sağladık. Bakalım diğer sözünü de tutacak mı? Biz mesaiye kalmama konusunda kararlı olduğumuzu hem toplantıda hem de her fırsatta belirtiyoruz. Aldığımız bu kararda ne kadar inatçı olduğumuzu bir kez daha görmelerini sağlayacağız sözlerini tutmamaları durumunda.

Eğer sadece bir arkadaşımız işe gelmemiş olsaydı çıkarma işlemi olacaktı. O işçi arkadaşımız fabrikanın huzurunu bozmaktan işten çıkartılacaktı ama biz 2 kişi ile başladık ve hep çoğalarak 10 kişiye çıkarttık sayıyı. 10 kişiyi de işten çıkartmayı göze alamadılar. O yüzden biz ne kadar çoğalır ve örgütlenirsek patronlar bizim gücümüzü görecek ve bizim taleplerimize kulak tıkaamayacaklar. ■

Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok!

■ Gebze'den bir metal işçisi

Geçtiğimiz günlerde fabrikadaki arkadaşlarla balık tutmaya gidelim diye anlaştık. İki üç arkadaş iş çıkışı sahile balık tutmaya indik. Ben de Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok romanını okuyordum. Kitabın bitmesine birkaç sayfa kalmıştı. “Arkadaşlar ben şu kitabımı bitireyim siz hazırlıkları yapıp oltaları hazırlayana kadar” dedim.

Onlar hazırlıkları yaparken ben kitabı okuyup bitirdim. Kitabı gören arkadaş sordu, “ne okuyorsun sen?” diye. Gelip kitabın ismine baktı. Sonra merakla “ne anlatıyor bu kitap?” diye sordu. Ben de başladım Almanya’da geçen romanı özetlemeye. Birinci dünya savaşından, savaş esnasında insanların psikolojik durumundan, cepheye gitmeden önceki ruh halleriyle savaşta ruh halleri arasındaki farktan bahsettiğini anlattım. Savaşta önce bu insanların güzel etler ve yemeklerle beslendiklerini, sigaralarını içtiklerini ve durumlarından gayet memnun olduklarını anlattım. Savaş çıktığında milliyetçi duygulara kapıldıklarını, düşmanlarını kısa sürede yeneceklerinden emin olduklarını söyledim. Tabii durumun sürekli böyle devam etmediğini, cepheye gittiklerinde her şeyin kötüye gittiğini söyledim. Cephedeki askerlerin yanlarındaki arkadaşlarının öldüğünü, onların yerine gelen gencecik çocukların kendilerini mermilerden koruyamadıkları için gelir gelmez öldüklerini anlattım. Savaşta kolu, bacağı kopan insanların olduğundan ve bunlara ne şartlarda müdahale edildiğinden bahsettim. Ve belki de kitabın bende en çok iz bırakan kısmı olan iki “düşman” askerinin bir bomba oyuğunda geçirdikleri zaman olmuştur. Bunu arkadaşça anlattığımda pür dikkat beni dinliyordu. Keş-

fe çıkan Alman asker karşı tarafın saldırıya geçmesiyle kendini bir bomba oyuğunun içine atar. Ve başlar beklemeye, kafasından geçirir “ya biri buraya düşerse ben ne yaparım?” Bıçağını hazırlar ve beklemeye devam eder. Tam bu sırada geri çekilen düşman askerlerinden biri bu oyuğa düşer. Elliyle adamın ağzını kapatır ve boynunu keser. Sonra bir kenara çekilir ve korkuyla adamı izlemeye başlar. Adam hırıltılar içinde inlemektedir. Pişman olur. Adama yaklaşıp ve boynunu sarar onu tedavi etmek için. Oyuğun içinde biriken sudan avucuna doldurur ve adama içirir. Ve adamla konuşmaya başlar. Yaptığından duyduğu pişmanlığı anlatır. Ve onun da aslında kendi gibi biri olduğunu ve aralarında bir farkın olmadığını sorgulamaya başlar.

Kitapta geçen bu olayları anlattıktan sonra günümüzle bir kıyaslama yaptık. Emperyalist savaşlarda hep fakirlerin, yoksulların ve işçilerin öldüğünü, dünyanın hiçbir yerinde durumun bundan farklı olmadığını konuştuk. Bugün bizler çok düşük ücretlerle çalışıyoruz ve diğer ülkelerde de bu durum çok iç açıcı değil. Biz işçilerin birbirimizle sorunumuz yokken bizleri karşı karşıya getirip savaştırıyorlar. Ne için? Bu savaşlarda ölenler bizleriz. Peki, bu savaşlar kimlerin çıkarına? Bu savaşların kaybedeni biz, peki kazananı kim? Şöyle bir söz var; savaşları zenginler çıkarır fakirler ölür. Bu konuşmaların ardından arkadaşım beni onaylayarak bu savaşlar olmasa, insanların bu koca dünyada birlikte dost ve arkadaş gibi yaşayabileceklerini söyledi.

Ha belki merak edenler olmuştur, o gün hiç balık tutamadık. O günün en güzel yanı bu güzel, dostça sohbet oldu. ■

Hastane Çalışanlarının Sorunları

■ İstanbul'dan bir sağlık işçisi

Merhaba arkadaşlar, özel hastanede çalışan bir kadın işçiyim. Çalıştığım hastanede, diğer işçiler gibi birçok sorun yaşıyorum. Günde 10 saat çalıştığım bu hastanede dinlenme molası ile yemek molası toplam 40 dakika. Bu 40 dakikanın 30 dakikası öğle yemeği molası olarak belirlenmiş, geriye kalan 10 dakikası ise beşerli olarak ikiye ayrılıyor. 5 dakika kahvaltı, 5 dakika çay molası. Evet, yanlış okumadınız, 5 dakikada kahvaltı yapmamızı istiyorlar, kalan 5 dakikada da boğazımızı yana yana çayı fondip yapmamız isteniyor. Diğer sorunlarımızdan biri ise her sabah inşaat işçilerinin duvarlara yaptığı sıva gibi yüzümüze sıva yapmamız isteniyor. Yani makyaj yapmak zorunlu! Oturma şeklimize, elimizi nereye koyacağımıza, neredeyse nefes almamıza bile karışıyorlar. Mobbing artık günlük hayatımızın bir parçası haline geldi. Her an teh-

dit ve aşağılanmaya maruz kalıyoruz. Hastalandığımızda sabah 08.00 ile 16.00 arasında muayene olmak yasak. Komik değil mi? Hastanede çalışıyoruz ama hasta olduğumuzda mesai saatinin büyük bölümünde muayene olmak yasak. Bitti mi? Biter mi hiç! Bayramlarda ya da resmi tatillerde yaptığımız mesailerin ücretlerini alamıyoruz. İzin olarak ödeneceği söyleniyor. Ama o izni henüz kullanamadık. Bizim yaşadığımız sorunlar bunlarla sınırlı olmasa da şimdilik bu kadarını iletmek istedim.

Fakat şunu öğrendik ki; bu sorunları sadece biz yaşamıyoruz. Neredeyse her sektörde işçi kardeşlerimize de benzer sorunlar dayatılıyor. Ama bunlara katlanmak zorunda değiliz. Bunun en iyi örneğini, UID-DER'le beraber ziyarete gittiğimiz Avcılar Belediyesi'nde haksızlıklara karşı mücadele eden direnişçi işçilerde gördüm. Direniş alanında konuştuğum bir ağabeyin dediği gibi, birlik olmadan güçlü olamayız. Biz bu mücadele ruhunu ancak örgütlülüğümüzden alabiliriz. Yaşasın İşçilerin Birliği! ■

Birbirimizden Öğrenecek Çok Şeyimiz Var

■ Ostim'den bir metal işçisi

Merhaba kardeşler. Ben Ostim'de çalışan bir metal işçisiyim. İşçi Dayanışması'nın 101. sayısında çıkan "Rekabet: İşçinin Düşmanı, Patronun Kâr Kaynağı" yazısını okudum. Derneğimizi ziyaret eden bir grup işçinin, üretmeleri gereken günlük ürün miktarını aştıklarını gururlanarak anlattıkları yazıyor yazıda. İşçilerin "sayıyı 500'den 700'e çıkardık. Şef bize pasta alacak, kutlayacağız. Kollarımız koptu, çok yorulduk ama diğer vardiyayı geçtik!" demesi bizim fabrikadaki işçileri hatırlattı. Bizim fabrikada Fenerbahçe maçı olduğu gün şef bizlere "saat 22.00'da Fenerbahçe maçı var, biraz hızlı çalışıp 3000 adet malzemeyi bitirip bir an önce Fenerbahçe maçına yetişelim" diyerek işçileri bir yarış atı gibi koşturdu. Ben de UID-DER'li bir işçi olarak şefe bunu yapmamamız gerektiğini,

her gün aynı sayıyı bizden isteyeceklerini belirttim.

Bir sonraki gün patron yine 3000 adet malzeme istedi. Fakat biz malzemenin 1500 adedini yaptık. Patron geldiğinde 3000 adet malzemenin bitip bitmediğini sordu. Bitmediğini öğrenince şefe döndü ve "dün 3000 adet yapıp da bugün neden 1500 adet yaptınız?" diyerek şefi fırçaladı. Patronun sert çıkışından sonra yine aklıma İşçi Dayanışması 100. sayıdaki bir kadın işçinin yazdığı "İşçilerin Ana Gündemi Futbol mu Olmalı?" yazısı geldi. Yazıda dünyanın dört bir yanını savaş, açlık sarmışken işçilerin maçlarla, turnuvalarla, hiç sorunları yokmuş gibi nasıl sanal âleme sürüklendikleri anlatılıyor. Ağır koşullarda çalışan işçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunlar futbol ile gölgeleniyor. Patronlar üretimlerini arttırmak için sınıf bilinçsiz işçileri futbol gibi araçlarla çok kolay kandırabiliyor. Ama biz bilinçli işçiler biliyoruz ki ne futbol maçları, ne de pastalar bizim sorunlarımıza çare olabilir. İşçiler bilinçlenir ve örgütlenirse sorunlarına çare bulabilir. ■

Ağustosun son günlerinde sonsuzluğa uğurladığımız Vedat Türkali, son nefesine kadar işçi sınıfının sömürden kurtulacağı günlerin düşünüyü kurdu. Ezgi olup dilden dile söylenen İstanbul, Türkali'nin bu düşünüyü anlattığı şiiridir.

İstanbul

Salkım salkım tan yelleri estiğinde
Mavi patiskaları yırtan gemilerinle
Uzaktan seni düşünürüm İstanbul
Binbir direkli Halicinde akşam
Adalarında bahar
Süleymaniye'de güneş
Hey sen güzelsin kavgamızın şehri

Ve uzaklardan
Ve uzaklardan seni düşündüğüm
bugünlerde
Sen şimdi haramilerin elindedin İstanbul

Et tereyağı şeker
Padişahın üç oğludur kenar
mahallelerinde
Yumurta masalıyla büyütülür çocukların
Hürriyet yok
Ekmek yok
Hak yok

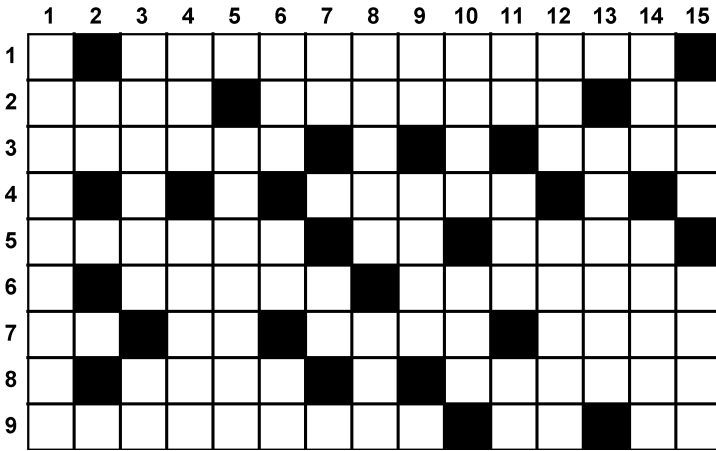
Kolların ardından bağlandı
Kesildi yolbaşların
Haramilerin gayrısına yaşamak yok
Almış dizginleri eline
Bir avuç vurguncu müteahhit toprak
ağası
Onların kemik yalayan dostları
Onların sazı cazı villası doktoru dişçisi
Ve sen esnaf sen söyle sen memur sen
entellektüel
Ve sen
Ve sen haktan bahseden Ortaköyün
Cibalinin işçisi
Seni öldürürler
Seni sürerler
Buhranlar senin sırtından geçiştirilir
Hakkında idam hükümleri verilir

Haramiler kesmiş sokak başlarını
Polisin kırbacı celladın ipi spikerin
çenesi baskı makinesi
Haramilerin elinde
Ve mahzenlerinde insanlar bekler

Gönüllerinde kavga gönüllerinde zafer
Bebeklerin hasreti içlerinde gömülü
Can yoldaşlar saklıdır mahzenlerinde
Boşuna çekilmedi bunca acılar İstanbul
Bekle bizi
Büyük ve sakin Süleymaniye'ye bekle
Parklarıyla köprüleriyle kuleleriyle
meydanlarıyla
Mavi denizlerine yaslanmış
Beyaz tahta masalı kahvelerinde bekle
Ve bir kuruşa Yenihayat satan
Tophanenin karanlık sokaklarında
Koyunkoyuna yatan
Kirli çocuklarıyla bekle bizi
Bekle zafer şarkılarıyla caddelerinden
geçişimizi
Bekle dinamiti tarihin
Bekle yumruklarımız
Haramilerin saltanatını yıksın
Bekle o günler gelsin İstanbul bekle
Sen bize layıksın

Vedat TÜRKALİ

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Romanlarında sömürsüz bir dünya için mücadele eden işçileri ve sosyalistleri anlatan, 29 Ağustos'ta hayatını kaybeden sosyalist aydın.
2. Fransa'da işçi ayaklanmalarıyla ünlü bir kent. Gerçeklik. Su.
3. İfade edilebilir. Yemek.
4. Sert çelikten yapılmış, bir ucu keskin, üstten vurularak yontma işinde kullanılan araç.
5. Ruhsal. Polonyum elementinin simgesi. Çiçekleri kadeh biçiminde olan, türlü renklerde süs bitkisi.
6. Takma ad. Pak duruma getirme işlemi.
7. Hayır anlamında kullanılan bir söz. Lübnan'ın plaka kodu. Az sözle çok şey anlatma. İşler, işlemler.

8. Tahılın tarlaya atıldığı andan harman oluncaya kadar aldığı durum. Türkiye'nin başkenti.
9. 16 Eylül'de hayatını kaybeden, toplumsal sorunlara duyarlılığıyla bilinen, mücadeleci işçi rollerini oynayan, Madenci Nurettin karakterine can veren sinema emekçisi. Baryum elementinin simgesi. Genişlik.

Yukardan Aşağıya

1. Dört yılda bir düzenlenen uluslararası spor yarışları ve şenlikleri.
2. Bir seslenme sözü.
3. Hareketli, eğlenceli bir konuya dayanan, şarkılara da yer verilen hafif güldürü. Rütbesiz asker.
4. Arapçada ben. Ezgi, müzik parçası.
5. Devletin, din ve vicdan özgürlüğünün gerçekleşmesi bakımından tarafsız olması.
6. Saf. Eski Mısır'da üretici gücü. Sodyumun simgesi.
7. Bir cetvel türü. Matematikte sabit bir sayı.
8. İstek. ABD'nin istihbarat örgütü.
9. Cıvıv için mısır unu ve az su ile yapılan yem. Kalın değnek.
10. Riziko. Üye.
11. Kat kelimesinin sessizleri. Önce gelen. Niyobiyum elementinin simgesi.
12. Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun kısaltması. İliği.
13. Sıçrayarak geçme.
14. Dolaylı anlatım. Belirti.
15. Fakat. Yüz ölçümü.

İşçilerin Sordukları/50

İş Kanununun 18. maddesine göre işten haksız bir şekilde atılan işçiler, işe iade davası açma hakkına sahiptir. Bu madde işçinin hangi koşullarda işe iade davası açabileceğini düzenliyor: “30 veya daha fazla işçi çalıştıran işyerlerinde en az 6 aylık kıdemi olan işçinin belirsiz süreli iş sözleşmesini fesheden işveren, işçinin yeterliliğinden veya davranışlarından ya da işletmenin, işyerinin veya işin gereklerinden kaynaklanan geçerli bir sebebe dayanmak zorundadır.” İşçi işe iade davasını işten çıkarılmasının ardından bir aylık süre içerisinde açmalıdır. İşçiye kıdem, ihbar ve varsa diğer alacakları ödense dahi işçi davayı açabilir. Davayı kazanan işçi, mahkeme kararının kendisine bildirilmesinden itibaren 10 işgünü içinde işe başlamak için işyerine başvurmalıdır. Patron tarafından işe iadesi kabul edilmeyen işçinin tazminatı şu an var olan uygulamaya göre aşağıdaki durumlara göre hesaplanır.

İşe iade davasını kazanan işçinin boşa geçen süre için ücreti nasıl ve neye göre hesaplanır?

İşçinin dava süresince boşa geçen 4 aylık ücreti işçi sanki işyerinde çalışıyormuş gibi net ücreti üzerinden hesaplanır. Net ücret işçinin işe başlatılmadığı tarihteki ücret dikkate alınarak belirlenir. Bunun nedeni 4 aylık sürede eğer işyerinde zam yapılmışsa bu zammın işçinin ücretine yansıtılmasının sağlanmasıdır. Bu ücret hesaplanırken işçinin aldığı ikramiye, gıda yardımı, yol yardımı, yakacak yardımı ve servis gibi parasal haklar da dâhil edilir. Ayrıca boşa geçen 4 aylık süre işçinin kıdeminden sayıldığı için, söz konusu süre geçmişe dönük olarak SGK'ya bildirilmeli ve gerekli prim ödemeleri de yapılmalıdır.

4 aylık süre işçinin yıllık iznini, kıdem ve ihbar tazminatını da etkiler mi?

4 aylık süre işçinin yıllık iznini, ihbar ve kıdem tazminatını da etkilemektedir. İhbar ve kıdem tazminatı dava öncesinde işçiye ödenmiş olsa bile işçi, davayı kazandığında bu 4 aylık sürede işe başlatılmadığı tarihteki ücreti dikkate alınarak hesap edilir ve ortaya çıkan ihbar ve kıdem tazminatı ücret farkı işçiye ödenir. Eğer 4 aylık süre

eklendiğinde yeni bir ihbar süresi hakkı ortaya çıkarsa bu süre üzerinden tazminatı ödenir. Eklenen bu 4 aylık süreyle birlikte işçi, yeni bir yıllık izne hak kazanıyorsa ya da kullandığı yıllık izin süresi artıyorsa bu izinlerin ücreti de işçiye işe başlatılmadığı tarihteki ücreti baz alınarak hesaplanıp ödenir.

İşe iade davasını kazanan işçinin işe alınmaması halinde hak ettiği tazminat nasıl ve neye göre hesaplanır?

Patron, işçinin işe iadesini kabul etmemesi durumunda en az 4 aylık en çok da 8 aylık tazminat ödemek zorundadır. Bu miktar sendikal faaliyet nedeniyle çıkarılan işçiler için 12 aylık olarak ödenmektedir. İşçinin işe kabul edilmemesi durumunda hesaplanacak olan tazminat yine işçinin işe başlatılmadığı tarihteki ücreti dikkate alınarak (emsal işçinin ücreti olarak da geçer) hesaplanır. Bu ücretten sadece damga vergisi alınır. Geriye kalan tazminat ücreti işçiye ödenir.

Genelde açılan işe iade davalarının ne zaman sonuçlanacağı belli olmuyor. Açtığımız işe iade davası 2 yıl sonra da sonuçlanabilir. Bu durumda 2 yıl sonra da alacağımız ücret ve tazminat hakları yine boşa geçen süre tazminatı (4 ay) ve işe başlatmama tazminatı kadardır. İş Kanununda işçilerin açtıkları işe iade davalarının 2 ay içerisinde sonuçlandırılacağı, temyize giderse de 1 ay içerisinde karara bağlanacağı belirlenmiştir. Fakat davalar genellikle yasa da belirtilen bu süre içerisinde sonuçlanmıyor. İşçiler uzun süren davalar nedeniyle mağdur oluyor.

İş mahkemelerinde yeni arabuluculuk düzenlemesiyle mevcut durum değişecek

Yukarıda belirttiğimiz gibi iş mahkemeleriyle ilgili mevcut durumda işçi, işe iade davasını kazandığında hak ettiği bütün alacaklarını işe başlatılmadığı tarihteki ücret üzerinden alabiliyor. Fakat iş mahkemelerinde yapılan değişikliklerle birlikte bu durum ortadan kalkacak. Arabuluculuk uygulamasıyla birlikte işçinin bütün alacakları işçinin işten çıkarıldığı tarih baz alınarak hesaplanacak. Bir kez daha işçiler hak gasplarıyla karşı karşıya bırakılacak. ■

İşçileri Hedef Alan 12 Eylül Askeri Darbesini Unutmayalım!

15 Temmuzda Türkiye, darbelerle dolu tarihine bir yenisini ekledi. Yalnız bu kez darbeciler başarısız oldular. 15 Temmuz darbe girişimi, kaçınılmaz olarak Türkiye'deki en büyük ve en kapsamlı darbe olan 12 Eylül 1980 askeri darbesini hatırlattı. Bu faşist darbenin hedefi işçi sınıfı ve sosyalistlerdi.

Bundan 36 yıl önce, 12 Eylül 1980 sabahı, günlük işlerine koşturmak için uykudan uyanan milyonlarca insan sokakların tanklarla, silahlı askerlerle kuşatılmış olduğunu gördü. Televizyonlarını açtıklarında Kenan Evren'in, "kendi kendini kontrol edemeyen demokrasiyi sağlam temeller üzerine oturtmak" üzere ordunun yönetime el koyduğunu açıklayan görüntüsüyle karşılaştılar. Bu askeri faşist bir darbeydi. Darbecilerin hedefinde ise işçi sınıfının örgütlülüğü, yükselen mücadelesi ve kazanılmış hakları vardı.

1960'tan 12 Eylül 1980'e uzanan 20 yıl, Türkiye işçi sınıfının uyanış ve ayağa kalkış dönemidir. Bu dönem boyunca verilen çetin mücadeleler neticesinde pek çok hak elde edildi. Fabrika işgalleriyle, grev ve direnişlerle, kitlesel mitinglerle tarih sahnesine çıkan işçi sınıfı, ilk kez "Her şeyi üreten biziz, yöneten de biz olacağız!" diyordu. Yükselen işçi mücadelesinden korkan patronlar sınıfı, çareyi "orduyu göreve çağırma" buldu. Kanlı provokasyonlarla zemini hazırlanan darbeyi ilk alkışlayanlar da onlar oldu. Meselâ büyük patronlardan Halit Narin; "Bugüne kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde" diyordu. Vehbi Koç ise faşist Kenan Evren'e mektuplar yazıyor, işçilere haddini bildirdiği için şükranlarını sunuyordu.

12 Eylül darbesinin ilk icraatı, MESS'e bağlı 74 işyerinde süren ve 30 binden fazla işçinin katıldığı grevleri yasaklayarak grev çadırlarını sökmek oldu. İşçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlülükleri dağıtıldı ve ezildi. Demokrasi getireceğini vadeden darbeciler, tüm demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırarak faşist bir rejim kurdular. Darbenin resmi bilançosu bile başta işçi sınıfı olmak üzere tüm toplumun çektiği nice acıları gösteriyor. Darbeyle birlikte 1 milyon 600 bin insan fişlendi, 30 bin mücadeleci işçi işten atıldı. 650 bin kişi gözaltına alındı,

işkenceden geçirildi. Onlarca işçi, sendikacı ve sosyalist katledildi.

İşçilerin çalışma ve yaşam koşullarının bugün son derece ağır olmasının bir sebebi de, 12 Eylül darbesidir. İşte 12 Eylül'ün etkileri sürerken, 15 Temmuzda sokaklarda yeniden tanklar ve silahlı askerler boy gösterdi. Yıllarca AKP hükümetinin derin bir parçası olmuş Gülen cemaatine bağlı subayların da içinde yer aldığı ordu içindeki bir kesim, hükümeti hedef alan bir askeri darbe girişiminde bulundu. İktidar sahipleri arasındaki iktidar kavgasının bir örneği idi 15 Temmuz.

15 Temmuz darbe girişiminin kısa sürede bertaraf edilmesiyle önce "demokrasi zaferi", sonra da OHAL ilan edildi. Ülke kanun hükmünde kararnameyle yönetilmeye başlandı. Demokrasinin zaferi diyen hükümet, Meclis'i bir kenara attı. Meydanlarda "demokrasi" nutukları atılırken, demokratikleşme adına tek bir adım dahi atılmadı. Tam tersine demokratik haklar kısıtlandı, işçilerin haklarına saldırılar yeniden başladı. Grev ve direnişler OHAL gerekçesiyle engellenmek istendi, isteniyor. OHAL gerekçe gösterilerek grev çadırları söküldü, ücret artışı isteyen işçiler gözaltına alındı. Kamu emekçilerine yönelik saldırılar gerçekleşti. KESK üyesi binlerce kamu emekçisi işten atıldı.

Meydanlarda "darbe karşıtı ve demokrasi" kostümüyle boy gösteren siyasi iktidarın, ülkeyi yıllarca 12 Eylül darbe yasalarıyla yönettiğini de unutmayalım. 12 Eylül darbecilerinin sermayeye hediye ettiği yetkileri kullanan AKP, bugüne kadar 8 kez, "stratejik" sayılan sektörlerdeki grevleri "millî güvenliği bozucu" damgası basarak yasakladı. Bizler, askeri darbelere karşı olduğumuz gibi, sivil darbelere de OHAL düzenine de karşıyız. Toplum baskı altına alan, sindiren, demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran ya da sınırlayan darbelere, aynı zamanda işçi sınıfı için sömürünün katmerleşmesi anlamına gelmektedir.

Kardeşler, egemenlerin kutuplaştırıcı siyasetinin peşine takılmamalı, sözde demokratların oyunlarına gelmemeliyiz. 12 Eylül başta olmak üzere tüm darbelerin hesabını sormak, patronlar sınıfının saldırılarını püskürtmek için hep birlikte işçilerin örgütlü mücadelesini büyütelim! ■